

TARZÁN

(Regényrészlet)

ROMANO MRKIĆ

Marija még mindig mostani helyzetéről beszél, de én nem is hallgatom többé, oly álmos vagyok, hogy alig állok a lábamon már. Azon a ponton vagyok, amikor az embernek minden mindegy, bármi történt is. Kialvatlanság és bizonytalanság gyötört, és mert odahaza a telefon reggel óta foglaltat jelez, rosszat sejték. Lelki-furdalás-félét érzek, amiért a délutánt Marija Klapkéval, született Klanaccal ágyban töltöttem. Bármilyen banálisan hangozzék is ez, bűnösnek érzem magam, először igazán az életben, érdekes, hogy éppen miatta. Egyszerűen mert sejtem: odahaza nincs minden rendben.

— Viszontlátásra.

— Várj! — mondja Marija. Táskát nyit ki, levelet nyújt át. — Ezt neked küldi.

Nekem? Fehér boríték, rajta a nevem: Marko, Medo kézírásával.

— De hát hol van most?

— El akartalak vinni hozzá, de ha most haza kell menned, jobb, ha nem tudod.

Ecsetet vesz elő, és festeni kezd. Kötélidegei lehetnek. Ujjaim közt forgatom a levelet, nincs bátorságom felnyitni. Medo szándékai felől érdeklődnék épp, mikor a telefon fölcseng. Lenn a padlón, a lábunk mellett. Fölveszi a kagylót, beleszól:

— Klapke — mondja, aztán meglepetten felkiált: — Á, Inge, szervusz, Inge! Hogy vagy, kis szívem?

(Részlet a szerző *Taksist od Münchena c.* regényéből, Mladost, Zagreb, 1980. Ismertetését lásd az októberi számban.)

Gésakönnyedséggel ereszkedik le a padlóra, kezével és szemével érthetetlen jeleket adva.

— Igen, igen, itt van, csak hogy alaposan kikészült. Alig áll a lábán, hahaha! Magyarázkodik, hogy álmos, de hát mind ilyenek. Felszítják a tüzet, de eloltani, azt már nem tudják. Felmondja a szolgálatot a fecskendőjük. Ugye, nem haragszol, Ingcám, ugye nem haragszol rám? Szép tőled, aranyos vagy igazán. Igen, szívem, pontosan így, mert ha mi nők nem értenénk meg egymást... egyszerűen kölcsön vettem csak. Végső ideje volt már, elhíheted. Majd elmesélem. Persze, szívem, vidd, de hát kikészült. Tőle ma már semmit se várhatsz.

Megróvóan pillantok rá, mert hát igazán lehetetlen teremtés, aztán magam is leereszkedem mellé, ő meg átadja nekem a kagylót.

Inge megkérdezi, hogy szórakozom.

Mi a fenét mondhatnék? Nincs mese többé.

— Jól hallottad. Ki vagyok ütve.

— Ezek szerint jól elintéztet. — Inge nevet. Jócskán megkönynyebbülök. Álmos sem vagyok többé.

— Hát igen. Jól elintéztet. Mit csináljunk, ha egyszer ő a legjobb a ringben. Akárcsak Ali, aki milliókat kap, csak mert oda-sóz valakinek néhányat.

— És tőled mennyit kapott? — kérdezi Inge.

Marija maga is hallja ezt. Vállamra támaszkodik, úgy hallgatja, aztán a kagylóba kiált:

— Ugyan már, Inge!

— Csak úgy kérdezem.

Mondom erre, hogy baráti alapon történt.

— So, so. Baráti alapon tehát... — Nem egészen mindegy neki, úgy látszik, mégis a megértését remélem, elméletileg legalábbis „semmi kifogása” a dolog ellen. Éppen csak az a kérdés, összeegyeztethető lesz-e ezúttal az elmélet és gyakorlat, vagy pedig odahaza lesz mit hallgatnom. De most nyugodt, s már ez is valami.

— Mi van a telefonnal? Miért foglalt egész nap?

Mélyet lélegzik. Ez már más dolog. Sokkal komolyabb. Undo-rodik, meg fél is, válaszolja, ezért tette mellé a kagylót. Egész dél-előtt hívták, délig legalább tízszer. Csupa fenyegetés és sértés. A lehető legocsmányabb szavak, mintha csak a nyilvános illemhelyek faláról olvasnák őket.

Nem értem mindjárt. Miféle hívások? Miféle fenyegetések? Miért?

Hát a miatt a cikk miatt az újságban, amelyben a nevem és a pontos lacímem is benne volt. Nem érti, hogy engedhetnek meg ilyesmit. Ez lenne a sajtószabadság?

De hát ki hívta föl? Fogalma sincs. Abnormális alakok bizonyára, vagy akik semmi jót sem akarnak. Férfiak főleg. De két nő is jelentkezett. Fenyegetőznek. Vigyázzunk magunkra, azt ajánlják, ő pedig, minél többet gondolkodik, annál inkább úgy érzi, veszélyben vannak. Nagyon félti a gyerekeket, s arra is gondolt már, hogy valahová elküldi őket, csak hát hová lehetne. Franciskához tán? Mit gondolok én erről? Azt, hogy butaság, ilyesmire gondolni, holnap az újságokban már új szenzáció lesz, majd csak elfelejtenek minket. Kérdezem a gyerekeket, hogy most hol vannak. Ott a szobában, körülötte. Rudi olvas valamit, Maša meg, mint mindig, egyre csak idegesíti, egyet már lekevert neki. Bőgött, visított, most meg a Sabina magnójára énekel slágereket, úgyhogy, ha Sabina hazaérkezik, újra csak zűr lesz. Bizonyára Sabina is hívni akarta már, nyilván csodálkozott is, hogy a telefon folyton foglalt. De most majd a helyére teszi, csakhogy megtudja, továbbra is zaklatják-e még őket. Remélhetőleg abbahagyták már, hacsak nincs az újságban újra valami. Megvettem-e már az esti lapokat? Vajon mit írnak? Nem vettem meg őket, és semmit sem tudok.

Hogyan is vehettem volna, ha egyszer egész délután Marijánál időztem. De hát honnan tudta meg, hogy nála vagyok? Bárkinél inkább kereshetett volna, mint Marijánál.

— Most, ugye, csodálkozol? — rikoltja diadalmasan, akár egy kártyás, ha bemondja a szubkontrát. Enyém az ultimó, idenézzenek!

Azt mondja, járt nálunk a rendőrség. Árnyékként követnek mindenkit, épp csak nem tudja, kit is közölünk. Engem-e, Mariját-e vagy mind a kettőnket. Ketten voltak, meséli. Mégpedig a felügyelő, aki lekurvázta, ő meg kurafinak nevezte, erre bocsánatot kért, állítólag nem úgy gondolta, és egy másik még, fiatalabb, apró bajusszal, fekete, mint egy marokkói, erős, mint Tarzán, meg jócskán magas is. Először arra gondoltam, Werner, de az nem lehet. Úgy látszik, a felügyelő bevetette a tartalékot is, de vajon a saját szakállára-e, vagy a rendőrbiztos utasította? Inge mindenestre vele nem találkozott.

— Mit akartak? — kérdezem erre.

Azt feleli, állítólag engem kerestek. Engem, s közben elmesélik

neki, hogy ma egész délután Marijánál vagyok. Micsoda kopórasvaszág. Ezen aztán mindjárt átlátott, s megmondta a magáét.

— Bánom is én, hol van, nem vagyok a dadája — mondta volna nekik ajtót mutatva. Mentek is mindjárt, mint két megszeppent gyerek. És ha találkoznak velem, szóljék még utánuk, mondják csak meg, hogy csináljak, amit akarok, neki ez ellen nincs kifogása.

— És ez tényleg így lenne?

— Micsoda?

— Hát hogy nincs kifogásod.

— Bánom is én! Csinálj, amit csak akarsz!

De a hangja reszketett, mintha csak lázas lenne. Nyilván mégse volt mindegy.

— Akkor hát mit csináljak? — kérdeztem tőle.

— Amit muszáj, hogyha bírod még. És aztán gyere haza, hogy a sebeidet bekötözzem. — Elneveti magát, de mintha csak sóval lenne tele a szája: — Nekem ez valahogy sehogy se stimmel. Még csak elgondolni is, hogy te meg ő... Hol vagytok most? Az ágyban talán?

— Nem ott. A padlón.

— Látod, még a gondolat is, hogy ti ott ketten a padlón, ez az, ami nem stimmel nekem. — Elvben persze nincsen ellene. És amint mondja, látta is már Mariját a saját szemével, ha egyszer akcióba lép, megszedi maga körül mindenkit. Az egész lokált. Az összes többi nő mintha nem is létezne. Ezért is dobták ki a lokálból, tönkretette az üzletüket. Fantasztikus egy nő, valóságos csoda, többet kibír, mint egy kaszárnyatündér.

— Richtige Fickmaschine — mondja Inge, s már a gondolattól is, hogy Marija kiszípolyozhat, megugrik egy kicsit a vérnyomása. Kényszeredetten elnevetem magam, nehogy túl komolynak látszszon a dolog, Marija is nevetett, fejét rázva szólt a kagylóba:

— Na de Inge, kedvesem, kicsit mintha féltékeny lennél. Megértelek, és szívből sajnálom.

— Ugyan már, szót se érdemel — válaszolja Inge békülékenyen, majd megállapítja, hogy Marijának a felügyelőt is sikerült elbűvölnie, szavai és egyéb reakciói legalábbis szemlátomást arra valának, mennyire magánkívül van, amiért az egész délutánt nála töltöttem. Sokkal inkább magánemberként érdeklődik Marija után, mint hivatalból. Minden egyéb ürügy csak a számára.

Ekkor hangzik fel a csengetés. Nem valami közönséges trrrrrrr, amitől az embernek végigfut a hátán a hideg, hanem egy kelleme-

sen melodikus ti-rin-di-li-din, amiből még azt sem lehet megtudni, mennyire sietős a dolga a csengetőnek. Csak mikor az ajtón is dörömböltek már és a felügyelő energikus „Aufmachen, Polizei!” kiáltása felhangzott, hogy azután türelmetlenül nyomuljanak be a lakásba, értették meg végre, milyen sietős nekik. Marija begombolja ruháját, közben visszafojtott hangon felém suttozja: tüntessem el Medo levelét.

— Ist was? — kérdezi aztán, de a felügyelő meg a másik, erős és hegyként magasodó, válaszra sem méltatja, belökik az ajtót, úgy hatolnak be a lakásba. „Mi vagyunk az urak ebben a házban!” Ebben a stílusban kezdenek el szaglászni és kutakodni, mintha csak két SS legény törne be valami zsidó rejték helyre, mondjuk úgy negyvenháromban.

Inge még mindig a telefonnál, megkérdezi, ki van ott, miközben a felügyelő is arról kérdez, kivel beszélek. Mondom, hogy a feleségemmel. Volt szíves tudatni velem iméni látogatását.

— Akkor hát minden jól — mondja Inge a kagylót letéve.

Amazok meg, látva, hogy hiába keresik, amit keresnek, úgysem találják, hozzánk lépnek.

— Úgy sincs koton, ne is keressék — mondja Marija vállat vonva. Valósággal mentegetőzik. Amiért ma nem szolgálhat használt óvszerrel.

— Halt's Maul, du Schlampe! — szól rá a másik, aki elfelejtett bemutatkozni.

— Íme, az új nemzedék, épp csak neveletlen még — vág vissza Marija igézően végigmérve, ahogy azt mindig is szokta, csakhogy ez rendíthetetlen. Nem hagyja magát elcsábítani.

— Egyenesen az inkubátorból, nicht wahr? — válaszolja amaz nevetve.

Közben a felügyelő szorosan mellém zárkózik, félrenéző tekintetével mintha egy légy röptét követné:

— Hát maga mit keres itt? — kérdezi tőlem.

— Kicsoda, én?

— Persze, hogy maga. Mit keres ebben a házban?

Nem válaszolok. Erőszakolt kérdés, inkább kihívó, mint rendőri, nem adok választ.

— Mondd meg neki — szól közbe Marija, mielőtt maga sietne a válasszal: — Kettyintettünk, hogyha tudni akarod. Kettyintettünk. Két rundót csupaszon, koton nélkül. Van valami kifogásod tán?

Amaz csak a fogát szorítja össze, de nekem sehogy se tetszik, ahogyan Marija provokálja. Még majd lekever neki egyet, istenemre, lekever, de ő csak jéghidegen tovább folytatja: — Vagy talán a részletekre is kíváncsi vagy?

— Fogd be azt a mocskos pofádat! — parancsol rá a felügyelő. — Ha még egyszer kinyitod a szádát, anélkül, hogy kérdeznék, olyat kapsz, hogy többé nem felejtet el — teszi hozzá, mindjárt a megfelelő testtartást is felvéve. Az a másik meg csak vizslat rá, fürkészve, mint a fekete párdúc, ugrásra készen, nem tréfa ez, hiába, ketten is vannak.

— Nahát akkor, mit keres itt? — hangzik újra a felügyelő kérdése.

Ettől már számomra is bűdös lett a levegő. De még ha ketten is vannak, még ha tízen is, nem vagyok gyerek.

— Ahhoz magának semmi köze, felügyelő, vagy tán kihágás, hogy itt vagyok? Nem követtem el semmit, és a mozgásszabadságom sincs korlátozva. Miért kérdezi hát, hogy mit keresek itt? Vagy talán tilos itt lennem?

— Dehogy is tilos. És még csak gyanús se volna, ha gyakori vendég lenne a házban. Csak hát a felesége azt állítja, hogy először van itt. Igaz lenne ez?

— Igen, így igaz — mondom.

— Először tehát. És miért éppen ma?

— Tudom is én. Véletlenül találkoztunk az állomáson. Hívott, és én beleegyeztem. Maga talán nem így tett volna?

— Also. Szóval ő hívta?

— Hát persze, hogy ő.

— Igen, de miért? Hogy kettyintsenek?

— Pontosan. Magától értetődően.

— Aha, magától értetődően — ismételte a felügyelő, mintha valami imát ismételtetne. — Ezek szerint csak ezért vannak itt, semmi más okból?

— Csak ezért, mást nem mondhatok.

— És egészen a mai napig sohasem volt még vele ágyban?

Marija ebben a pillanatban gyújtott villanyt, mert a lakásba egyre inkább befészkelte magát már a sötétség, közben meg azt kiabálta, hogy mi köze hozzá. Én meg újra elmondtam, hogy ma voltam vele először az ágyában.

— Ugyan mit talál rajta? — kérdezi a felügyelő fintorogva, mintha csak undorodna a lánytól. Még egyszer körülnéz a lakás-

ban. A falakon a képeket nézi. — Disznóság — mondja. Azután a könyvespolchoz lép: — Na tessék, itt van — fordul Tarzánhoz —, így él egy vörös kurva Németországban. Nézd csak meg, mi-
ket nem olvas: Nerudát, Majakovszkijt, Kafkát és Brechtet. Hát ez mi? Mažuranić? Dosztojevszkij. Njegoš, csupa vörös méreg mind, de azért nézd meg jól, micsoda lakás. Nem lett volna jobb ezeket otthon olvasni? Ach, ja, értem már! Odahaza nálatok nincsenek is ilyen lakások. Mao vörös bibliája, na lám, ez is hiányzik. Böll, Gogol, Puskin, Pavese, na mit szólsz hozzá — fordul újra Tarzánhoz, az meg mintha csak csataordítással vetné magát ágról ágra a fák lombja között. Annyit ért a könyvekhez, mint számár az ábécéhez. Legfeljebb, ha Kacsza Palit olvasta. Aztán a felügyelő visszarakja a könyveket, úgy, ahogy eddig is álltak, majd hozzánk fordul:

— Ezek szerint önök egész idő alatt ketyyintettek csak. Négy óra hosszat?

Nem állandóan. Annyira mégse vagyunk kiéhezettek. Iszogatunk, rágsáltunk is hozzá valamit, na meg beszélgettünk is. Csak hogy ő tudni szeretné, miről beszéltünk. Erről is meg arról is. De vajon Vodopijáról beszélgettünk-e? Mondom, hogy igen, hogyan beszélgettünk volna, tekintettel a körülményekre. Marija meg elővesz egy üveg gint, s anélkül, hogy megkérdezné, kér-e valaki, színgig tölti a poharakat, egyiket Tarzánnak nyújtja.

— Egészségedre, Tarzán.

Tarzán elutasítja.

— Mondhatom, szép kis cowboy vagy — mondja Marija, lemezt cserél, és táncolni kezd halk zene mellett. Tudomást se vesz a felügyelőről.

— Na és? Mit beszéltek Vodopijáról?

— Arról a bolondságról beszéltünk, amit elkövetett.

— Bolondságról? Büntetről talán, bolondságokat mi csinálunk naponta. Nem látja a különbséget vagy nem akarja meglátni?

— Igen, így is mondhatjuk.

— Mit gondol, hány évet kap majd?

— Legalább tizenháromat.

— Tizenháromat. Legalább annyit. Ám ha ágyba akar bújni egy nővel, ahogy én magát ismerem, bizonyára nincsenek erkölcsi aggályai.

— Nincsenek. Miért lennének?

— Maguk ketten viszont, az alatt a hat év alatt, amióta a

hölgy itt tartózkodik, épp elégszer találkozhattak. Tekintve, hogy maga is folyton kinn van az utcán. Lefogadom, hogy fuvarozta is.

— Persze, nem is egyszer már.

— És egész idő alatt egyiküknek se jutott eszébe, hogy ketytyintetnének? Épp csak ma, amikor az egész rendőri apparátus talpon van és keresi a gyilkost, aki viszont közvetlen kapcsolatban áll mindkettőjünkkel! Azt képzelem, hogy mi rendőrök ennyire naivak vagyunk? Azt akarja talán, hogy megmondjam, miért várt magára ez a nő egész idő alatt, amíg maga velünk álldogált, miért hívta ide magát egyáltalán, azt képzelve, hogy mi nem látjuk? Látunk mi mindent, ne féljen, jól tudjuk, hogy nem ketytyinteni hívta ide, eleget ketytyint ő maga nélkül is, estétől reggelig, reggeltől estig, holmi szegény kis taxisofőrre meg különben sincsen szüksége, egészen másról volt itt szó, arról, hogy megbeszélje magával, hogyan segítsék a gyilkost továbbra is, hogyan bújtassák. És ha mégis ketytyintettek tán, hát csak úgy mellékesen legfeljebb, pusztán időtöltésből, csak hogy könnyebben elviseljék ezt a helyzetet, amit képtelenek ésszel felérni. Bizonyára a gyilkos terveiről mesélt magának, meg a rejtékhelyéről. Abból indulunk ki, hogy ő rejtegeti, a gyilkos meg annyira biztonságban érzi magát, hogy mint valami reklámügynök, jobbra-balra telefonálgat. Bizonyára valami üzenetet hozott, üdvözlöt, életjelt, de maga nem hajlandó erről beszélni, mert — nem akar Júdás lenni. Ember, ne legyen bolond! Ügyse segíthet rajta. Ellenkezőleg, könnyítse meg a helyzetét, meg a sajátját is, ne felejtse el, hogy felesége van és gyerekei...

Zsebemben vizketni kezd a levél. Bárcsak ide se adta volna. Vagy ha elolvastam volna már, tudhatnám, mi a teendő. Marija tekintetét keresem, de ő csak riszálja magát. Hogy az ördög vinné el! — Marija, ha van mit mondanod, beszélj, mert nekem fogalmam sincs semmiről.

Marija továbbra is tekereg, illegeti magát, mezítláb táncol, lehallkított muzsika mellett. Súlytalan látomásként lebeg, közben a felügyelő falja tekintetével. Mintha még Tarzán is életre kelne. Csípője időnként kifehérlik fekete ruhája hasítékából. Amazok meg megsejtik, hogy alatta semmit se visel, napsütötte bőrén kívül egy kusza szőrösömöt csupán.

És ekkor az ajtó felől felhangzik a ti-rin-di-li-din. Marija szomzédja, Otto lép a lakásba, hármunk láttára hevesen mentegetőzve.

— Oh, carissima, bocsánat. Nem tudtam a vendégeidről — mondja vékony nőies hangocskáján, mint valami öreg kisasszony.

— Mi scusi, cara. Micsoda pompás, megtermett fiúk! Igazán fortunata vagy. Szinte már irigyellek, tesoro, neked mindig több a szerencséd. Che belli ragazzi!

— Nehéz fiúk ezek, Otto — mondja Marija. — Az urak a rendőrségről érkeztek, Otto. Nyomozók a bűnygyiről, hogyha nem tudnád.

— Nyomozók! Oh, mamma mia! Ciao, cara, arrivederci! — kiáltja Otto sarkon fordulva.

— Várjon csak — szól utána a felügyelő. Otto, mint a kocsonya, reszketve áll meg.

— Jöjjön közelebb, ide a világosságra. Hadd nézzem meg magamnak.

Otto apró lépteivel közeleg, mint azok a kínai színészek, akik inkább siklanak a színpadon, ahelyett, hogy lépnének, emellett még lámpaláza van.

— Maga aztán mulatságos figura — jegyzi meg a felügyelő te-tőtől talpig végigmérve, mintha csak meg akarná vásárolni magának. Vajon mennyiért adják? — Miért reszket ennyire?

Otto gügyög valamit. Gyenge a szíve, valahányszor rendőrt lát, reszketni kezd, de ez nem jelent semmit. Innocente, de mégis reszket.

— Maga olasz talán? — kérdezi tőle a felügyelő.

— Oh, no! Per Bacco! — Nem olasz, német, magyarázza. Aztán bemutatkozik. Otto Stein vagy Steiner, így valahogy, és még pukkedlizik is hozzá, akár egy kislány.

— Akkor mért karattyol olaszul? — kérdezi a felügyelő. — Vagy talán nem tud németül? — Si, si! Tud ő németül, hogyne tudna, csak hát a német nyelv olyan kemény és száraz, az olasz meg olyan dolce e melodico e propprio un gusto...

— Elég! — ordít rá a felügyelő, láthatólag uralkodva magán, hogy szájon ne vágja. — Nem szégyelli magát!? Szégyelli a német nyelvet német létére? Elfajzott alak! Tűnjön el, mert látni se bírom! Különben, hol a lakása?

Itt a házban, a szomszédos ajtó. Közvetlenül Marija mellett.

— Szép kis szomszédtság. Hordja el magát!

Otto a kijárat felé kotródik.

— Halt! — kiált rá Tarzán.

Otto elmondja, hogy zongorista, de jelenleg állás nélkül van, úgyhogy most zongora- és hegedűórák adásából tartja el magát. Mariját egy éve ismeri, amióta a lány a lakást kivette. Ő maga

valamivel előbb költözött ide, Lucianóval, a barátjával. Nem mindennap látja Mariját, de hogy naponta jönnek hozzá vagy mennek el tőle, azt annál inkább, ami egyébként nem is csoda, hiszen ez a lány „privátznak” számít. De hát ez őt nem is érdekli. Szereti és becsüli, mert jószívű, sohase veti szemére a hajlamait, pedig mások ferde szemmel néznek rá, igazán nem érti, miért, mi közük hozzá. És az elmúlt két napban senkit se látott idejönni, aki azonos lehetne a gyilkossal, már akiről az újságok írnak. Reggel meg ő vitte be Mariját a városba, mivel a lány autójával valami történt. Alighanem a gyújtásával, mert mindig leáll. Összefutottak a garázsban, aztán az ő kocsijával együtt indultak. Meghatározott úticélja különben sem volt. Azazhogy a barátját ment volna megkeresni, mármint Lucianót, aki hűtlen lett hozzá, napok óta haza se jön már, úgyhogy amikor Marija az állomásra akart menni, szívesen ráállt, remélve, hogy Lucianót is ott találja, csak hát nem volt ott, úgyhogy csak letette Mariját és továbbhajtott. Ám, hogy Marija mit keresett az állomáson, azt ő nem tudja. Mesélte ugyan, hogy az a gyilkos az újságokból, az a nagybátyja, sőt még egy olasz pizzeriába is elmentek együtt, ahol a nagybátyja felesége dolgozik. De hogy azok ketten miről beszéltek, nem tudhatja, épp csak a kávéját itta meg velük, utána a kocsijában várt. Körülbelül egy óra hosszat. Már-már unatkozott is. Később Marija egy másik olasz vendéglőben megebédelt, valahol a Leopoldstrassén, ő meg továbbra is Lucianót ment keresni. Jó két óra múlva újra felvette a lányt, ezután mentek csak ki az állomásra. Utána meg egész nap csak Lucianót kereste, de nem találta, úgyhogy most érkezett haza csupán, és mert nagyon szerencsétlennek érzi magát, átugrott egy kicsit ide, Marijához, mert hogy neki mindig van egy-két jó szava hozzá, minden helyzetében megérti, bizonyára a mostaniban is. És ha a rendőr urak kíváncsiak a lakására, semmi kifogása ellene, hogy megtekintsék. Ellenkezőleg, ennek még örülne is, csakhogy minden gyanú alól tisztázza magát. Gyilkost pedig sohase fogadna be a lakásába, dehogy is, isten őrizz.

Tarzán Otto után ment, hogy szétnézzon a lakásban, a felügyelő meg Mariját kezdte kérdezni: hol volt, mit csinált ma déltájban, az alatt a két óra alatt. Mert az ebédhez fél óra épp elegendő. Marija a kérdésekre nem is reagál, mintha meg se hallaná őket. Két perc múlva Tarzán máris visszatér. És a fejét rázza csak.

— Also, was ist? — kérdezi újra a felügyelő. — Beszélsz már végre?

Marijának persze eszében sincs. Úgyhogy amikor tudomást se véve róla, elfordul tőle, a felügyelő türelmét veszítve akkora pontot teremt le neki, hogy a lány labdaként pattan el a padlóról, aztán a sarokba roskad.

Na, ennek odalett az állkapcsa, gondolom gépiesen felugorva, hogy a segítségére legyek, csakhogy menten elbukok, alighanem Tarzán lábában, ismét a padlón találok magam Marija mellett. Nem ütöm meg magam, de azért megalázó ez: úgy heverünk ott a lábuknál, mint a döglött patkányok. Tarzán folytatná is még, de a felügyelő leinti.

— Elég volt! — szól rá, Tarzán meg, mint valami idomított farkaskutya engedelmesen behúzza farkát.

— Ugyan miért ne, felügyelő? — nyögök fel a padlóról. — Elvégre nő csak.

— Közönséges lotyó csak — válaszolja a felügyelő. — Szuperkurva és superhomokos, egymás szomszédságában. Hahaha, szép kis összeállítás! — Végre egyszer ő is nevethet. Marija a padlón ül, állkapcsát tapogatja. Egyelőre egészben maradt. — Fasiszta! — sziszegi villámló szemmel.

De a felügyelő tovább mosolyog.

— Ez amolyan előleg volt csak. Vorschuss, akontáció. Mert ha rajtam múlik, többet is kapsz még.

Így mennek el, maguk mögött az ajtót bevágva. Mintha csak ki akarnák rántani a sarkából, kiszakítani és magukkal vinni.

(VARGA Zoltán fordítása)